

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **JUDr. B. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2014, č. j. 1290/500/13, 40127/ENV/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 5 A 4/2015 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2014, č. j. 1290/500/13, 40127/ENV/13. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa (dále jen „ČIŽP“) ze dne 10. 4. 2013, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1209351.005/13/PBA, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 4 písm. d) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně

lesa (dále jen „zákon o ČIŽP“). Správní delikt spočíval v ohrožení životního prostředí v lesích tím, že žalobce jako vlastník lesa nesplnil opatření k nápravě uložené mu rozhodnutím ČIŽP ze dne 28. 12. 2009, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/0918074.003/09/PAI, podle něhož měl v termínu do 31. 12. 2010 zalesnit holinu a vylepšit mezernatá místa na lesním pozemku p. č. X o velikosti 0,25 ha v k. ú. X, okres X (dále jen „předmětný pozemek“). Tím porušil § 31 odst. 1 a 6 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), a § 2 odst. 4 vyhlášky č. 139/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o přenosu semen a sazenic lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnosti o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa.

[2] Městský soud při posuzování věci vycházel z následujících skutečností, které plynou ze správního spisu. Stěžovateli, jakožto vlastníku předmětného pozemku, bylo uloženo opatření k nápravě rozhodnutím ze dne 28. 12. 2009, které nabylo právní moci dne 20. 1. 2010, přičemž termín ke splnění dané povinnosti mu byl stanoven do dne 31. 12. 2010. Kontrola, při níž bylo zjištěno, že opatření k nápravě opětovně nebylo splněno, byla provedena dne 18. 9. 2012, kdy byl stěžovatel stále vlastníkem předmětného pozemku. Darovací smlouvou ze dne 17. 9. 2012 byl sice učiněn převod vlastnických práv k předmětnému pozemku na pana X, nicméně právní účinky této smlouvy nastaly až vkladem práva do katastru nemovitostí, tj. ke dni 24. 9. 2012 (tedy po provedení kontroly). Nový vlastník předmětného pozemku byl proto v souladu s § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, upozorněn na povinnost splnit opatření k nápravě stanovenou výše uvedeným pravomocným rozhodnutím ČIŽP ze dne 28. 12. 2009, a to přípisem ČIŽP ze dne 30. 10. 2012. Následně, dne 20. 11. 2012 bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP z důvodu opakovaného nesplnění jemu uloženého opatření k nápravě.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Nepřisvědčil jednak námitce nedostatečně vymezeného skutku ve výroku rozhodnutí o uložení pokuty. Žalobce byl postižen za nesplnění opatření k nápravě, proto bylo podle soudu nutné ve výroku zejména specifikovat příslušné rozhodnutí o uložení opatření a uvést, že ke konkrétnímu datu žalobce toto opatření nesplnil, což ČIŽP učinila. Současně dostala i požadavku vymezení skutku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. ČIŽP pak dostatečně popsala i ohrožení životního prostředí, přičemž je irelevantní, že výraz „*environmentální funkce lesa*“ není zákonným termínem, jak namítal žalobce.

[4] Důvodná podle městského soudu nebyla ani námitka zpochybňující charakter předmětného pozemku. Pro posouzení charakteru pozemku jsou prvotně určující údaje zapsané v katastru nemovitostí, podle nichž je předmětný pozemek určen k plnění funkcí lesa. Žalobce sice předložil usnesení ze dne 30. 7. 1949, podle něhož byl příslušný pozemek v pozemkových knihách veden jako role, to však není relevantní, neboť pozemek byl vyňat ze zemědělského půdního fondu až rozhodnutím dne 27. 5. 1985. Sdělení Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 27. 11. 2012 předložené žalobcem se pak týká výhradně změn hranic pozemku a nikoli jeho charakteru. Pro úplnost městský soud dodal, že není důvodná ani námitka, podle níž se měl na pozemku v roce 2001 nacházet sto let starý borový les, ačkoliv ke změně na lesní pozemek mělo dojít až v roce 1985. Soud odkázal na část rozhodnutí o uložení pokuty, kde je uvedeno, že „*již v 50 letech dvacátého století na základě ortofotosnímku zde byl patrný starší lesní porost*“.

[5] Jako nedůvodnou vyhodnotil městský soud i žalobní námitku, že správní orgány měly řízení zastavit podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť již v době zahájení řízení byl majitelem pozemku pan X. Žalobce byl stíhán za to, že ke dni kontroly (tj. 18. 9. 2012) opakovaně nesplnil povinnost mu uloženou opatřením k nápravě, bylo tedy podstatné, že k tomuto dni byl vlastníkem pozemku on, a následná změna vlastnictví nemohla založit důvod pro zastavení řízení. Stejně tak v řešeném případě nezanikla věc, ani právo, a před zahájením řízení nebylo zahájeno u správního orgánu jiné řízení v téže věci. Ani z § 73 odst. 2 správního řádu, kterého se žalobce dovolával, pak nevyplývá, že by měl správní orgán pokračovat v sankčním řízení s jeho právním nástupcem.

[6] Pravdou podle městského soudu není ani to, že v řízení rozhodoval vyloučený úředník Ing. M., neboť o námitce jeho podjatosti bylo rozhodnuto usnesením ze dne 25. 2. 2013, a to tak, že není vyloučen z projednání a rozhodnutí věci. Soud nesouhlasil ani s námitkou, že správní orgány žalobci uložily pokutu za trvající správní delikt v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 40/2007 - 66, totiž platí, že pokud je v průběhu trvání deliktu uložena sankce, je nutno z hlediska ukládání sankce trvající delikt považovat za ukončený. Jestliže je po uložení sankce protiprávní stav i nadále udržován, jedná se o skutek nový, za který lze uložit další sankci. Ze stejného důvodu městský soud zamítl i námitku uplynutí prekluzivní lhůty. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44, totiž „*lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajícího jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. K zahájení řízení o uložení pokuty.*“ V daném případě tedy podle městského soudu počala lhůta plynout ode dne 18. 9. 2012, kdy se ČIŽP dozvěděla, že žalobce nesplnil nápravné opatření, a sankce tak byla uložena před uplynutím subjektivní a objektivní prekluzivní lhůty.

[7] Konečně městský soud neshledal důvodné ani námitky směřující proti výši uložené pokuty. Zdůraznil, že žalobci byla uložena pokuta za ohrožení životního prostředí v lesích, přičemž k naplnění skutkové podstaty ohrožovacích deliktů postačuje, pokud škodlivý následek reálně hrozí. Z tohoto důvodu vyhodnotil jako dostatečné odůvodnění na straně 7 rozhodnutí o uložení pokuty, kde byla popsána závažnost, způsob, doba trvání a následky protiprávního jednání. Vzhledem k povaze deliktu totiž nebylo nezbytné, aby správní orgán konkrétně zjišťoval, k jakým výkyvům teplot na pozemku docházelo, či které plevelné rostliny se nacházely na pozemku, jak namítal žalobce. ČIŽP se zabývala všemi kritérii stanovenými v § 5 zákona o ČIŽP a pokutu stanovila v přiměřené výši. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí proto nemůže být ani skutečnost, že ČIŽP při stanovení pokuty nezkoumala, zda příslušný lesní pozemek může plnit funkci útočiště pro zvěř ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Ohledně námitky nezohlednění osobních a majetkových poměrů žalobce pak městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, podle něhož „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter.*“ To však není případ žalobce, který je v produktivním věku a právně vzdělaný. Žalobcovým odkazem na rozsudky Nejvyššího

správního soudu se městský soud nezabýval, neboť žalobce neuvedl, které konkrétní právní závěry mají svědčit v jeho prospěch.

[8] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že napadený rozsudek je v rozporu s předchozím pravomocným rozsudkem městského soudu ze dne 13. 10. 2016, č. j. 7 A 37/2012 - 36, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty ve výši 20 000 Kč za spáchání téhož správního deliktu. V citovaném rozsudku totiž městský soud konstatoval, že žalovaný nedostatečně odůvodnil výši uložené pokuty, když přihlédl pouze ke kritériu doby trvání. Na posouzení závažnosti protiprávního stavu mají však vliv nejen vědomost žalobce o tomto stavu a o opakovaně uloženém opatření k nápravě, ale i možné následky jeho nečinnosti. V dané věci tak byla podle soudu závažnost protiprávního jednání dána výměrou nezalesněného pozemku a výskytem a povahou buřene nebo holiny, neboť tyto skutečnosti jsou určující ke stanovení míry ohrožení životního prostředí v lesích a ohrožení plnění environmentálních funkcí lesa. Městský soud tedy v nyní projednávané věci nesprávně posoudil právní otázku přiměřenosti výše pokuty - žalobou napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Dále stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky, zda mělo sankční řízení směřovat proti aktuálnímu vlastníku pozemku, nebo proti němu. Městský soud vyložil nesprávně § 66 odst. 2 a § 73 odst. 2 správního řádu. Uložení pokuty bývalému vlastníku pozemku postrádá smysl sankčního řízení, kterým je splnění uloženého opatření k nápravě. Podle názoru stěžovatele proto v sankčním řízení mělo být pokračováno se současným vlastníkem pozemku X. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že otázka stanovení výše pokuty je primárně řešena na stranách 7 a 8 rozhodnutí ČIŽP, kde byla adekvátním způsobem zhodnocena závažnost, způsob, doba trvání a následky předmětného protiprávního jednání, tj. veškerá kritéria stanovená v § 5 zákona o ČIŽP. Pokuta je podle jeho názoru zcela adekvátní, neboť stěžovatel se opakovaně a dlouhodobě vyhýbal splnění uloženého nápravného opatření na nezanedbatelné ploše, která tak nemohla plnit důležité funkce lesa. Napadená rozhodnutí pak nelze dávat do souvislosti s dalším řízením před soudem s odlišným předmětem. Přejedání práv a povinností na nového vlastníka nemovitosti ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu podle žalovaného nelze vztahovat na odpovědnost za tzv. jiný správní delikt spáchaný původním vlastníkem. Správní orgány musí vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni spáchání deliktu. Dodal, že § 66 odst. 2 správního řádu nelze *a contrario* vykládat tak, že by snad založil procesní nástupnictví právního nástupce pachatele deliktu. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel předně namítá, že napadený rozsudek je v rozporu s předcházejícím pravomocným rozsudkem městského soudu ze dne 13. 10. 2016, č. j. 7 A 37/2012 - 36, jímž

bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, kterým byla stěžovateli uložena předchozí pokuta za spáchání téhož správního deliktu. Městský soud přitom v citovaném rozsudku konstatoval, že žalovaný nedostatečně odůvodnil výši uložené pokuty, neboť přihlédl pouze ke kritériu doby trvání, avšak již nezohlednil možné následky nečinnosti stěžovatele, které jsou dalšími skutečnostmi naplňujícími kritérium závažnosti protiprávního jednání.

[12] V souladu s § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP platí, že „[p]ři určení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.“ Rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty stěžovateli v projednávané věci obsahuje odůvodnění stanovení výše pokuty na stranách 7 a 8. Toto odůvodnění přitom Nejvyšší správní soud považuje za nad míru uspokojivé. ČIŽP při stanovení výše pokuty zohlednila veškerá kritéria demonstrativně vyjmenovaná ve shora citovaném ustanovení zákona o ČIŽP. Ke každému z těchto kritérií se podrobně a přehledně vyjádřila, přičemž zejména popsala, jak jej hodnotila. Na rozdíl od případu, na který odkazuje stěžovatel, nepřihlédla pouze ke kritériu doby trvání deliktu, ale i k řadě dalších skutečností, které v odůvodnění svého rozhodnutí řádně popsala. Mezi tyto skutečnosti se přitom řadí i možné následky nečinnosti stěžovatele, zmiňované městským soudem ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku, které ČIŽP podrobně a konkrétně popsala (jednalo se mimo jiné o výkyvy denních teplot na povrchu půdy, změnu vodního režimu a chemizmu půdy, zarůstání holin plevelnými rostlinami, či neplnění produkčních a mimoprodukčních funkcí lesa, které ČIŽP následně konkretizovala). Nad rámec toho ČIŽP odůvodnila výši pokuty, která byla v projednávané věci stanovena ve dvojnásobné výši, oproti pokutě předchozí, také jejím motivačním charakterem k dodržování právních předpisů.

[13] Žalovaný se pak odůvodněním stanovení výše pokuty zabýval na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí, a shledal jej dostatečným. Nad rámec toho se žalovaný vyjádřil i k odvolací námitce stěžovatele, že ČIŽP dostatečně nespecifikovala, jakým způsobem jsou konkrétně dotčeny produkční a mimoprodukční funkce lesa. S odkazem na § 2 písm. b) lesního zákona přitom uvedl, že funkcemi lesa se rozumí přínosy podmíněné existencí lesa, přičemž jestliže les na předmětném pozemku neexistuje, logicky funkce lesa nemůže plnit.

[14] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že se ztotožnil se závěrem žalovaného i krajského soudu, že stanovení výše pokuty bylo odůvodněno řádně a dostatečně. Žalobou napadené rozhodnutí v tomto směru neshledal nepřezkoumatelným a kasační stížností napadený rozsudek nepovažuje za rozporný s předcházejícím rozsudkem městského soudu ze dne 13. 10. 2016, č. j. 7 A 37/2012 - 36. Prvou námitku stěžovatele tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[15] Stěžovatel dále s odkazem na § 66 odst. 2 a § 73 odst. 2 správního řádu namítá, že sankční řízení nemělo být vedeno s ním, ale s aktuálním vlastníkem pozemku. Městský soud v rámci řešení této otázky označil za podstatnou skutečnost, že ke dni kontroly splnění uloženého opatření byl vlastníkem pozemku stěžovatel; ani následná změna vlastnictví dle jeho názoru nemohla založit důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu. Ani z § 73 odst. 2 správního řádu pak nevyplývá, že by měl správní orgán pokračovat v sankčním řízení s právním nástupcem stěžovatele. I s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[16] Opatření k nápravě spočívající v zalesnění holiny a vylepšení mezernatých míst na předmětném lesním pozemku bylo stěžovateli jako vlastníku pozemku uloženo rozhodnutím ze dne 28. 12. 2009. Důvodem uložení opatření k nápravě stěžovateli bylo porušení § 31 odst. 1 a 6 lesního zákona, podle kterých platí, že „[v]lastník lesa je povinen obnovovat lesní porosty stanovištně vhodnými dřevinami a vychovávat je včas a soustavně tak, aby se zlepšoval jejich stav, zvyšovala jejich odolnost a zlepšovalo plnění funkcí lesa (...)“ a „[h]olina na lesních pozemcích musí být zalesněna do dvou let a lesní porosty na ní zajištěny do sedmi let od jejího vzniku (...)“ a dále § 2 odst. 4 vyhlášky č. 139/2004 Sb., který stanovuje, za jakých podmínek je pozemek považován za „obnovený nebo zalesněný“. Ze znění dotčeného ustanovení lesního zákona je přitom jednoznačně zřejmé, že nositelem povinností tam vymezených je výlučně vlastník lesa. Rozhodnutí o uložení opatření k nápravě, jehož účelem je splnění povinnosti vyplývající z tohoto ustanovení lesního zákona, je tedy jednoznačně rozhodnutím závazným i pro právní nástupce účastníka řízení ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu (podle něhož platí, že „[j]estliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků“), neboť pro povinnost v něm stanovenou je určující právo k nemovité věci (tj. vlastnické právo k předmětnému pozemku). Správní orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, když vyrozuměl nového vlastníka pozemku pana X o jeho trvající povinnosti splnit opatření k nápravě stanovené pravomocným rozhodnutím ČIŽP ze dne 28. 12. 2009.

[17] Pokud se jedná o samotné rozhodnutí o uložení pokuty, podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP platí, že „Inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neplní opatření uložená orgány životního prostředí podle zvláštních zákonů a tohoto zákona“. Jak je patrné ze znění citovaného ustanovení, delikt ní odpovědnost zde není spojována s konkrétním subjektem (zde vlastníkem lesa), ale je adresována kterékoliv osobě, která nesplněním opatření uloženého orgánem životního prostředí ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích. V posuzovaném případě je přitom touto osobou výlučně stěžovatel, neboť to byl právě on, kdo ke dni kontroly nesplnil původně mu uložené opatření k nápravě, a tím ohrozil životní prostředí v lesích. Smysl sankčního řízení přitom nelze spatřovat pouze v donucení účastníka řízení ke splnění uloženého opatření k nápravě, jak tvrdí stěžovatel, ale zejména v adekvátním postihu za ohrožení životního prostředí v lesích, které delikt ně odpovědný subjekt způsobil svým jednáním.

[18] Co se týče námítky stěžovatele, že správní řízení mělo být zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť veškerá práva a povinnosti přešla s vlastnictvím pozemku na pana X, zde se Nejvyšší správní soud opět ztotožňuje s názorem správních orgánů i městského soudu, že toto ustanovení se na danou situaci vůbec nevztahuje. Správní řízení vedené z moci úřední se podle § 66 odst. 2 správního řádu usnesením zastaví toliko v případě, kdy „u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká“. V předmětném správním řízení nenastala překážka litispendence a nejedná se ani o řízení, jehož důvod odpadl, ať už pro smrt účastníka, či zánik věci nebo práva, jehož se řízení týká. Jak přitom bylo vysvětleno výše, přechod vlastnictví pozemku nelze považovat za odpadnutí důvodu vedení řízení vůči stěžovateli, neboť delikt ně odpovědnost zde není spojována s aktuálním vlastnictvím předmětného pozemku. Podstatná je toliko

skutečnost, že stěžovatel vlastnil pozemek ke dni kontroly, při níž bylo zjištěno nesplnění opatření k nápravě, ke kterému byl v té době povinován právě a pouze on.

[19] Ani námitka nesprávného posouzení právní otázky účastenství v předmětném správním řízení městským soudem tedy není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující jeho běžnou administrativní činnost. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu